

POSŪKIO TAŠKAS?

Alain de Benoist

Nacionalistas – vasario 22, 2015

Amžiai niekada iš karto neįgija charakterio, kuris galėtų jiems suteikti teisingą vietą istorijoje. Tad 20-asis amžius dar tikrai neprasidėjo iki 1914-ųjų. Ar 21-asis amžius bus pažymėtas kaip „2015-ųjų amžius“? Nenorėdamas pranašauti ateities, kuri iš prigimties yra neišpranašaujama, galime pamėginti pasižiūrėti į šiandienos įvykius, kurie gali mums padėti nubrėžti bendrą ateities vaizdą. Tačiau vienas dalykas lieka aiškus: pasaulis niekada nebuvo toks neaiškus, niekada nematė tokių viską apimančių sujudimų. Visur kortos yra maišomos ir permaišomis. Seniems klausimams nykstant, horizonte kyla nauji. Kurie yra varomosios jėgos?

Šito foną gana gerai žino visi. Tarp artėjančiais dešimtmečiais kilsiančių problemų bent jau keturios bus lemiamos: neišvengiamas gamtinių išteklių išsekimas, tarptautinių migracijų ir etninių santykių ateitis; naujų karybos tipų (karų dėl naftos ir karų dėl vandens, kosminių karų ir kibernetinių karų) iškilimas, tame tarpe ir planingas elektronikos bei gyvų būtybių apjungimas. O kaipgi kiti dalykai?

Ar 21-asis amžius bus Eurazijos amžius? Jungtinės Valstijos paranojiškai bijo ryžtingos Kinijos ir Rusijos sąjungos kaip didelio kontinentinio bloko susiformavimo prielaidos. Įsivėlusios į seriją geopolitinės agresijos karų, jos padarys viską, kad apsuptų Kiniją su Rusija ir primestų transatlantinės „laisvosprekybos“ sutartį, kuri pasirašyta su tikslu atkirsti Europą nuo Rusijos, dirbtinai manipuluoti naftos kaina pagal principą: „Jei nesate mūsų vasalai, tai esate mūsų priešai“. Įvykiai Ukrainoje, šalyje, kuri yra tikras geostrateginis Eurazijos centras, jau padėjo atnaujinti Šaltąjį karą – kuris iš viso niekada nebuvo tikrai pasibaigęs. Maidano „revoliucija“ nuo pat pradžios buvo labiau antirusiška nei pro-europietiška, bet būtent amerikiečiai iš to galiausiai pasipelnė. Jungtinės Valstijos yra pasirengusios visiškai bet kam, kad išsaugotų savo, kaip „nepakeičiamosios nacijos“ statusą.

„Pasaulio de-amerikanizacija“

Iš savo pusės, Rusija siekia įgyvendinti naują geopolitinę ašį su Pekinu ir Teheranu kaip daugiapolio balanso faktoriumi prieš atlanticistinius siekius. Po ilgo delsimo kiniečiai nebeslepia savo troškimo „de-amerikanizuoti“ pasaulį. Tačiau Rusijos, kaip didžios jėgos, nors ir trapios, ateitis vis dar, panašiai kaip ir Kinijos, turinti savus prieštaravimus, yra neaiški. Rytų Europos šalys vis dar nežino koku keliu eiti – tuo labiau kai Vokietija siekia pakeisti buvusią TSRS kaip federacinį faktorių rytų bei vidurio Europoje.

Mes regime pasaulinio viepštatavimo formų restruktūrizaciją. Jungtinės Valstijos su savo finansinėmis rinkomis, ginkluotomis pajėgomis, kalbos ir kultūros industrijomis išlieka vedančia pasaulio jėga. Jos ekonominė įtaka, vis dėlto, pamažu smunka (jos indėlis į pasaulinę pramonę nusmuko nuo 45% 1945-aisiais iki 17,5% šiandien), dabar doleriui reprezentuojant tikrai trečdalį pasaulio prekybos, priešingai negu 2000-aisiais, kai jis apėmė daugiau kaip pusę. „De-dolerizacijos“ procesas jau prasidėjo naftos ir dujų prekyboje bei finansiniame fronte. Rusija

ir Kinija, sekamos kitų Trečiojo pasaulio šalių, vis labiau naudojasi savo nacionalinėmis valiutomis prekybai ir investavimams. Prekybos energetika ir žaliavomis nenaudojant dolerio projektas ima formuotis. Tuo tarpu auga aukso supirkimas. Atrodo, kad yra neišvengiamas naujos internacionalinės rezervinės valiutos, kuri pakeis dolerį, iškilimas.

Bendra Jungtinių Valstijų skola dabar jau pasiekė 60 trilijonų dolerių (400% BVP), kurios išsimokėti jau neįmanoma. Kitos šalys, įstrigusios skolų liūne, taip pat rizikuoja panašiu likimu. Vedančiu ekonomikos augimo veikėju laikyta Europė, nematydama jokių augimo perspektyvų, jau yra ant recesijos slenksčio ir atrodo esanti arti žlugimo. 2008-ųjų krizė tebuvo tik savotiška repeticija. Toliau auga OECD (Tarptautinė ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacija) vyriausybinių obligacijų burbulas. Šiandien yra daugiau kaip 100 trilijonų dolerių vertės obligacijų ir daugiau kaip 555 trilijonų dolerių išvestinėmis. Kas nutiks kai šis „obligacijų burbulas“ sprogs?

Kapitalizmo susinaikinimas

Reikalo esmė yra ta, kad kapitalizmas tapo nepajėgus tęsti „savo logikos vystymąsi pačios savo logikos rėmuose“ (Francis Cousin). Kad atidėtų savo smunkantį pajėgumą, kapitalizmas privalo pastoviai didinti savo pelną, tai yra, jis privalo be perstojo plėsti savo prekybos galimybių apimtį. Tačiau tam, kad užtikrintų laisvą prekių judėjimą, jis privalo pakelti produktyvumo lygį, kas reikštų gyvo darbo, kuris buvo prijaukintas per samdomojo darbo sistemą, gaunamos dalies sumažinimą. Tad ir plinta „nereikalingi žmonės“, tai yra, bedarbiai. Kaip parduoti vis daugiau ir daugiau klientams, kurie verčiami gauti vis mažesnę ir mažesnę darbo užmokestį? Iš kitos pusės, kaip susidoroti su skaitmeninių prekių bei paslaugų nuliniiais ribiniais įkainiais? Kapitalizmas dabar susiduria su esmine kapitalo vertės nuvertėjimo problema. Pasitraukimas į paskolų sistemą ir apskaičiuotą senėjimą, sekamą finansinių spekuliacijų ir „išvestinių“ lenktynių, turi savo ribas. Konsumerizmo per kreditus modeliui ateina galas. Sunaikinęs viską, kapitalizmas, kaip ir skorpionas, pasmerktas sunaikinti patį save.

Rinkos persisotinimas, skolų sprogdimas, smunkantis pelnas, Europos nuosmukis, klaidingos sąmonės plitimas, chaotinių de-civilizacijos procesų suaktyvavimas – atrodo, kad pasaulis įžengė į mirtiną žlugimo stadiją. Ar iš jos galima išeiti ne per karą?

Nebėra neprotinga galvoti, kad artėja karas ir, kad šis karas bus pasaulinis. Tai būtų ne „civilizacijų susidūrimas“ (kad tai įvyktų, būtų reikalingos civilizacijos, nei karas tarp „Islamo“ ir „Vakarų“. Tai būtų karas tarp Rytų ir Vakarų. „Galutinis mūšis“ tarp Žemės ir Jūros jėgų, tarp kontinentinių jėgų ir talasokratinė jėgų, tarp piniginės sistemos ir realybės principo. NATO, kuri per Amerikos karus tapo puolamąja karine sąjunga, lieka pačia didžiausia grėsme pasaulinei taikai. Buvo duotas ženklas amerikiečiams paskelbus Vladimirą Putiną pagrindiniu priešu. 2014-ųjų gruodžio 4-ą Atstovų rūmai išleido rezoliuciją, kuri beveik tolygi karo Rusijai paskelbimui. To alternatyva ir būtų karas.